

[Gade]

Herefter går Folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 24).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Min korte bemærkning går på dette, at SF og jeg faktisk nu er nået frem til det tidspunkt, hvor vi skal have et opgør i al venskabelighed.

Jeg har tre eller fire gange her i Tinget fremhævet, at der var ingen udsigt til, at noget af det, der kom frem, var noget, der begrænsede f.eks. Folketingets ret til at bestemme sit budget, Folketingets ret til at udskrive de skatter, der passer os, og Folketingets ret til at fastsætte folkepensionen i den højde, som passer os. Det har jeg påstået 3-4 gange, og hver gang har SF med skiftende ordførere sagt: Bare vent, til vi kommer frem!

Og se, nu er vi der. Må jeg nu få en erkendelse fra SF's side af, at der er intet i det, der foreligger nu, der tyder på, at jeg ikke har haft ret i det, jeg sagde. Må jeg også få en erkendelse fra SF's side af, at nu er talen om »føderal« taget ud. Altså er der ingen grund til at true befolkningen med, at det, vi står over for, er, at det danske Folketing forandres til et amtsråd – som man i øvrigt ikke skal tale om med despekt, for amtsrådene laver jo også et stort arbejde, men det er indflydelsen, vi taler om.

Jeg vil gerne have det gjort helt klart i dag – den debat skal vi have færdig nu – at der er intet i oplægget, som på nogen måde berører Folketinget den indflydelse, som man har haft hidtil.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Erhard Jakobsen, at jeg synes, det er fint, at vi tager den debat. Men når jeg går i gang med at læse de 77 sider om den økonomisk-monetære union og læser, at der kan vedtages bindende regler for landenes budgetunderskud, og at man oven i købet kan give bøder til medlemslande, som ikke overholder en henstilling – Give bøder! Der er

mange, der mener, at det her er helt på den anden side af grundloven, også medlemmer af dette Ting, som ikke er medlemmer af Socialistisk Folkeparti – så synes jeg, at det er en illustration af, at hr. Erhard Jakobsen ikke har ret. Hele ØMU-traktaten er jo en illustration af, at den økonomiske handlefrihed begrænses ganske voldsomt, og at Danmarks muligheder kommer til at svare til et »amtsråds«. Jeg vil godt skrive amtsråd i anførselstegn, for at vi ikke skal få en debat på forkerte præmisser. Men det er en traktat, hvor vores økonomiske handlefrihed begrænses afgørende. Jeg kan ikke forstå, at hr. Erhard Jakobsen ikke også vil erkende det, for jeg troede, at CD gik ind for det.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Må jeg sige først, at hvad CD går ind for på lang sigt, er jo fuldstændig uden forbindelse med denne diskussion. Det, vi diskuterer nu, er: Er der i det, man står over for at skulle godkende, noget, der fratager Folketinget den ret, som Folketinget hidtil har haft? Jeg gentager: til at fastsætte skatterne i den højde, vi vil, og til at udbetale den folkepension, vi vil. Er der noget, der begrænser? Det er der ikke. Den snak om eventuelle bøder osv. har da intet at gøre med Folketingets suverænitæt, intet som helst.

Det er for øvrigt noget, vi er interesseret i. Det er ikke det lille underskud, vi har – ja, det er stort for os – der spiller nogen rolle på det europæiske lånemarked. Men det spiller en rolle på det europæiske lånemarked, at Den Tyske Forbundsrepublik går ud og låner 200 mia. kr.; det spiller en rolle, og det er det, bestemmelsen siger mod, det er ikke Danmark.

Men det, at man får en påtale – først en hemmelig, derefter en offentlig, og så er der tale om en bøde, men jeg er ikke engang sikker på, at det er noget, der bliver besluttet – selv det berører jo ikke Folketinget dets bemyndigelse. Det afgørende er, at man ikke kan gribe ind i Folketingets beslutninger. Ét er, at vi har budgetunderskud, og at man fra bankens side, ligesom man kan det fra Nationalbankens side, kan påtale det uheldige i, at der er et underskud, og kan give en bøde. Men man kan ikke pålægge Danmark f.eks. gennem offentlige besparelser at råde bod på det, og det er det, der er afgørende.